

Medlem er sikker paa det og vil garantere mig, at hans Parti ikke alene her, men ogsaa i Folketinget alvorligt mener dette, ja, saa faar Diskussionen jo en noget anden Karakter, end jeg hidtil havde troet, og saa vil jeg indrømme, at det begynder at interessere mig stærkt. Det vil interessere mig at se, om man fra den Side vil gøre et saa voldsomt Angreb paa de danske Arveretsregler, som det ærede Medlem her stillede i Udsigt. I saa Fald vil det blive en meget interessant Udvalgsbehandling. Men indtil videre tror jeg ikke, det vil lykkes det ærede Medlem at faa sine i øvrigt ikke særlig revolutionære Meningsfæller med til et saa vidtgaende Skridt.

Herved tror jeg at have udtalt mig om de Hovedpunkter, der har været Genstand for Diskussion. Jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at det skal lykkes at føre Lovforslaget igennem i denne Samling, og jeg takker derfor særlig de tre ærede Ordførere for det positive Tilsagn om at ville bidrage til Sagens hurtigst mulige Gennemførelse.

Ellinger: Jeg vil tillade mig at sige til den højtærede Minister, at jeg nærer ingen Tvivl om — og det gør vist ingen i dette Land —, at hvis der blev stillet Ændringsforslag om en anden Affattelse af visse Punkter i Lovforslaget, og Justitsministeren saa dem, vilde han kunne gøre dem meget bedre.

Hvad imidlertid § 6 angaar, er jeg ikke i Tvivl om, at Ministerens Motivering af, at Sagen skal rejses, naar der er Tale om at omstøde en Gave, senest inden der er gaaet et Aar, er rigtig. Den Motivering forstaar jeg overmaade godt, og saadan har Kommissionen jo ogsaa foreslaaet det. Men jeg savner en Redegørelse for Ministerens Tilføjelse af, at en saadan Sag skal rejses inden 3 Maaneder efter, at Arvingen er blevet vidende om Gaven; en Motivering herfor har Ministeren jo ikke givet endnu, men kun for, hvad der staar i Kommissionsforslaget. Og her gør jeg opmærksom paa, at det i de fleste Tilfælde vil være umuligt for Andenmand at sige noget om det Tidspunkt, hvorpaa en Arving er blevet bekendt med, at der er givet en saadan Gave. Jeg tror, at Bestemmelsen meget let vil blive ganske betydningsløs, medens Bestemmelsen om Aarsfristen er meget naturlig og rigtig.

Justitsministeren (Steincke): Maa jeg overfor den sidste Bemærkning sige til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, at det

slet ikke er nogen ualmindelig Bestemmelse i dansk Ret, at man sætter en endelig Frist samt en Frist, der gaar ud paa, at vedkommende kun kan gøre en Rettighed gældende en vis Tid efter at være blevet vidende om Forholdet. Det er ikke noget særligt i dette Tilfælde, og jeg nævnte jo ogsaa før den Omstændighed, at naar Arvingen er blevet vidende, kræver Hovedhensynet til, at Ægtefællen i al Almindelighed skal have Lov til at være i Fred og Ro, at han gør sine Krav efter § 6, 2det Stykke, gældendesaa hurtigt som overhovedet muligt; der er ingen Grund til at vente et Aar. Regelen kan medføre visse Bevisbyrdevanskeligheder, men det er meget almindeligt i dansk Ret at have en saadan Dobbeltfrist.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at ingen i dette Land tvivlede om, at et hvilket som helst Ændringsforslag vilde Justitsministeren kunne gøre bedre. Det er jeg ikke ked af, men jeg er ikke i Tvivl om — og det er jeg ked af —, at dersom jeg havde gjort det bedre, vilde det ærede Medlem blive ved at polere paa det.

Hauch: Af den stedfundne Forhandling fremgaar det, hvad jeg ogsaa hele Tiden har forudset, at der i Udvalget vil blive Anledning til at gennemarbejde Lovforslaget i Enkeltheder, at komme mere udførligt ind paa en Række af de Spørgsmaal, der har indgribende Betydning i Arvesager, end det kan ske her, og jeg skal afholde mig fra at komme ind paa disse Enkeltheder, da det forekommer mig, at det hører hjemme under Udvalgsbehandlingen. Men der er faldet en enkelt Bemærkning, til hvilken jeg gerne vil knytte en Udtalelse. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) opholdt sig ved Spørgsmaalet om § 2's Affattelse og syntes, hvad jeg paaskønner, at kunne slutte sig til Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt; men det ærede Medlem antydede, at man jo ogsaa kunde gaa den Vej, at indsætte en Bestemmelse om, at der skulde være en Tilsynsværge for Manden. Jeg haaber ikke, at det er det ærede Medlems Mening at stille et saadant Ændringsforslag for at føre det igennem, for det vilde efter min Mening vidne om, at det ærede Medlem ikke havde forstaaet, hvad der tilsigtes med Bestemmelsen i § 2. Det, man tilsigter, er at beskytte den efterladte Hustru, der paa Grund af sin hele Stilling i Hjemmet har været afskaaret fra at følge de økonomiske Begivenheder, som har ført baade til Erhvervelse af Formue og Anbringelse af den. Denne Bestemmelse er sat ind for at skaffe den efterlevende Hu-